

Rogarunt Patres ut Episcopus Arathensis litteras pararet Romam, Concilii nomine, mittendas de gratiis à Sede Apostolicâ impetrandis.

Deinde proponente Episcopo Carolopolitano, Ill^mus Archiepiscopus recedere rogatus est; et ipso absente, statutum est quæ sequuntur per Rev^mum D. FLAGET legenda nomine omnium Præsulum: "Episcopi hujus Concilii Provincialis Venerando Archiepiscopo gaudenter faciunt notam existimationem et amicitiam quibus erga eum semper afficiuntur, quantique faciant modum omnibus probatum quo Synodi congregationibus præfuit, suumque gratum sensum munificæ ejus blandæque hospitalitatis."

Visum est Patribus statutum edere de vitâ et honestate clericorum, ex variis Synodi Tridentinæ decretis excerptum, quod decimi hujus Concilii Baltimorensis decreti locum habet.

Censuerunt Patres proximum Concilium Provinciale habendum esse Baltimori anno 1843, quartâ post Pascha Dominicâ.

SESSIO TERTIA ET ULTIMA.

DOMINICA quintâ post Pascha, die 24 Maii, horâ undecimâ A. M. convenerunt in Ecclesiâ Metropolitanâ Ill^mus ac Rev^mus Archiepiscopus unâ cum ceteris Concilii Patribus, Officialibus et Theologis. Missam celebravit Ill^mus ac Rev^mus Episcopus Bardensis; concionem habuit Ill^mus ac Rev^mus Episcopus Carolopolitanus. Deinde aperta est Sessio tertia et ultima, et servatis omnibus quæ in Pontificali Romano præscribuntur, ritè peracta et absoluta.

ED. DAMPHOUX S. T. D. *Secr.*

CAROLUS IGNATIUS WHITE, *Secr.*

Completi post dies octo Concilii Acta et Decreta, Romam ad Summum Pontificem Ill^mi ac Rev^mi ejusdem Concilii Patres pro confirmatione miserunt, in hunc modum scribentes:

SANCTISSIME PATER,

QUÆ in Concilio quarto Baltimorensi, quod per hebdomadam elapsam celebravimus, censuimus vel egimus, ad Sanctitatem Vestram remittenda duximus, supremo probanda vel emendanda iudicio. Ex quo alterâ vice conveneramus, defunctum deflevimus fratrem nobis charissimum, SIMONEM GABRIEL. BRUTE, Episcopum Vincennopolitanum, qui tanto effulsit virtutum splendore, ut de beatitudine et ejus gloriâ certam omnibus reliquerit fiduciam. Utinam detur, Sanctitate Vestrâ aspirante, ejus premere vestigia, et præmia assequi.

Baltimori, 24 Maii 1840.

DECRETA CONCILII.

I. SACERDOTIBUS omnibus hujus Provinciæ in memoriam revocamus, antiquâ Ecclesiæ lege quam SS. Pontifices non desierunt inculcare, vetari matrimonia catholicorum cum acatholicis, cum sanctitas Sacramenti postulet ut uterque fide et aliis animi dispositionibus gratiæ sacramenti suscipiendæ idoneus sit, et plura graviaque incommoda et mala ex hujusmodi connubiis sæpè sequantur, nempè discordia domestica, et catholicæ partis et prolis perversio.

Quòd si rerum adjuncta aliquandò suadeant ex auctoritate Apostolicâ ea esse permittenda, imprimis curandum erit ut conscientiae securitati et libero religionis exercitio à Catholicâ parte consulatur, sicut et prolis utriusque sexûs in fide catholicâ educationi, solemni coram Deo promissione iis de rebus emissâ; secùs nullatenùs licebit Sacerdoti iis connubiis adstare. Meminerint insuper Sacerdotes pluribus SS. Pontificum decretis vetari, ne ullus sacer ritus fiat, vel vestis sacra adhibeatur, dum fœdera hujusmodi ineuntur, quæ neque intra Ecclesiam ineunda sunt.*

II. Nihil innovantes in his quæ in primo canone Concilii Provincialis I Baltimorensis de potestate Episcopi in pastoribus designandis et amovendis, necnon firmare volentes quæ in canone quarto ejusdem Synodi declarata fuere de unico pastore in singulis Congregationibus designando, declaramus pastori soli ita designato competere administrationem Ecclesiae seu Congregationis, atque aliis Sacerdotibus illi in ministerii adjutorium adjunctis, non licere aliquid aggredi præter pastoris voluntatem.

III. Ne turpis lucri cupido sacerdotalem inficiat ordinem, vel aliqua oriatur inter Sacerdotes simul commorantes dissensio, propter eleemosynas quæ Fideles occasione sacramentorum baptismi vel matrimonii administrationis spontè conferunt, monemus Episcopos ut in primâ suâ synodo Diœcesanâ, vel aliâs, prout illis in Domino visum fuerit, consilio Sacerdotum etiam adhibito, justam statuam rationem quâ inter sacerdotes simul ita commorantes distri-

* Ex epistolâ S. Congregationis de Propagandâ Fide ad Patres Concilii Provincialis VI, patet eam esse S. Sedis constantem et firmam voluntatem, ut Matrimonia mixta nullo adhibito religioso ritu celebrentur.

buantur, potioris juris et graviorum onerum pastoris non neglectâ consideratione.

IV. Dominici festorumque dierum sanctificationem iterùm atque iterùm populis suæ curæ commissis pastores commendare modis omnibus curabunt, verbi Dei prædicatione, catechesibus aliisque pietatis christianæ publicis exercitiis. Moneant frequenter oves suas de vitandis cauponis, et caupones à sacramentis arceant qui potantium excessus fovent, præsertim diebus Dominicis.

V. Cùm immania scandala ex nimiâ potatione oriuntur, hortamur pastores, et per viscera Jesu Christi obsecramus, ut omne studium in ebrietatis vitio eliminando ponant. Eum in finem, laudandum censemus eorum Fidelium zelum, qui ab omni liquore ardenti se abstinent ad excessuum periculum tutiùs declinandum. Qui autem spontè societatem inter se ineunt ut mutuis virtutum exemplis sese adjuvent ac roborent, imprimis adhibere debent subsidia illa quæ Christus Dominus in Ecclesiâ reliquit, quibus vitia humana emendentur et infirmitas sustentetur; atque oratione, sacramentorum frequenti susceptione, aliisque pietatis exercitiis, auxilium supernum sibi comparare, nec sibi nec suis propositis, sed Deo sine quo nihil prodest humanus conatus, fidere.

VI. Cùm constet publicæ educationis rationem plerisque in his Provinciis ita iniri, ut hæresibus inserviat, puerorum catholicorum mentibus sensim sine sensu falsis sectarum principiis imbutis, monemus pastores ut omni quo valent studio catholicorum puerorum christianæ et catholicæ educationi prospiciant, et diligenter invigilent ne versione protestanticâ bibliorum utantur, vel sectarum cantica aut preces recitent. Ideò invigilandum erit, ne in publicas scho-

las libri vel exercitia hujusmodi introducantur, cum fidei pietatisque discrimine. Constanter autem et moderatè hisce sectarum conatibus ubique resistendum est, eorum qui auctoritate valent opportunum adhibere remedium implorato auxilio.

VII. Propter gravissimas rationes vetuerunt SS. Pontifices ne Fideles secretas Societas quovis nomine nuncupatas ineant, jurejurando sese adstringentes ad arcana servanda. Nam fœdera hujusmodi clanculùm inita, mali suspensionem et periculum præ se ferunt, et jusjurandum temerè adhibetur. Idcirco monemus Sacerdotes omnes neminem posse absolutione sacramentali donari, nisi ab hujusmodi Societatibus prorsùs recedat. Hortamur autem, et in Domino obsecramus Fideles omnes ut occulta illa fœdera omninò declinent, mente revolventes se Christi membra esse, et Ecclesiæ quæ mater nostra est mandatis teneri, eosque ut filios lucis debere ambulare, juxta sanctissima et divina illa documenta quæ Christus Dominus tradidit.

VIII. Præsules omnes monemus ut securitati bonorum ecclesiasticorum sedulò prospiciant omni quâ valent ratione, ideoque legum seu auctoritatis civilis præsidium quærant, ubicumque haberi possit, salvo tamen libero Episcoporum jure. Quòd si nequeant illud obtinere, saltem testamento juxta legis dispositiones scitè facto, cujus duplicatum habeant, caveant ne bona sibi in usus ecclesiasticos commissa à suis finibus avertantur. Habeant etiam bonorum ecclesiasticorum inventarium, et instrumenta omnia et titulos ritè disposita. Et si contigerit eos extra diocesim versari, litteras procurationis apud quemdam virum probatum relinquunt, qui ea bona valeat usibus ecclesiasticis servare. Monemus insuper Episcopos

ne sinant Sacerdotes penes se retinere suo nomine quæ à Fidelibus in publicos et ecclesiasticos usus donata sunt, eorumque fidei commissa.

IX. Commendamus Episcopis libros habere in quibus accuratè recenseantur ordinationes, clericorum ex aliis diœcesibus in suas cooptationes, designationes pastorum, tituli ecclesiarum, aliaque omnia quæ ad statum ecclesiasticum respiciunt.

X. Admonet Synodus clericos omnes in sortem Domini vocatos, ut semper memores sint nihil esse quòd alios magis ad pietatem et Dei cultum assidue instruat, quàm eorum vita et exemplum qui se divino ministerio dedicarunt. Cùm enim à rebus sæculi in altiore sublati locum conspiciantur, in eos tanquàm in speculum reliqui oculos conjiciunt, ex iisque sumunt quòd imitentur. Quapropter sic studeant vitam moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus, nihil nisi grave, moderatum ac religione plenum præ se ferant. Levia etiam delicta, quæ in ipsis maxima essent, effugiant, ut eorum actiones cunctis afferant venerationem. Abstineant à luxu et pompâ vestium, à mundanarum personarum societate, à comessionibus, potationibus, illicitisque lusibus et venationibus, ac demùm quibuscumque omnibus clericali statu indignis, necnon sæcularibus negotiis. Cum mulieribus nullam consuetudinem habeant, neque sibi famulas accipiant vel retineant, nisi talis ætatis et probatæ virtutis, de quibus nulla possit haberi suspicio. Fiant igitur forma gregis ex animo; sint exemplum Fidelium in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate; sint sobrii, prudentes, ornati, pudici, modesti; conversationem suam inter gentes habentes bonam, ut benè facientes obmutescere faciant impru-

dentium hominum ignorantiam, et obstruatur os loquentium iniqua. Sic autem pastores vigilent super gregem sibi commissum, non coactè, sed spontaneè, secundùm Deum; neque turpis lucri gratiâ, sed voluntariè; sic illum pascant et regant sedulâ in suis Ecclesiis residentiâ, verbi divini prædicatione, puerorum et ignorantium instructione, sacramentorum administratione, piâ sacrificii oblatione, paternâ infirmorum et pauperum curâ, omniumque bonorum exemplo, ut cum apparuerit Princeps pastorum, ab ipso percipiant immarcescibilem gloriæ coronam.

XI. Censuerunt Patres proximum Concilium Provinciale habendum esse Baltimori anno 1843, quartâ post Pascha Dominicâ.

† Ego SAMUEL, *Archiepisc. Balt. definiens subscripsi.*

† Ego BENEDICTUS JOSEPHUS, *Bard. Ep. definiens subscripsi.*

† Ego JOANNES, *Episc. Carolopol. definiens subscripsi.*

† Ego JOSEPH, *Episc. S. Ludovici, definiens subscripsi.*

† Ego CAROLUS MARIA JOSEPH AUGUSTUS, *Episc. Nanceiensis et Tullensis, definiens subscripsi.*

† Ego BENEDICTUS, *Episc. Bostoniensis, definiens subscripsi.*

† Ego MICHAEL, *Episc. Mobiliensis, definiens subscripsi.*

† Ego FRANCISCUS PATRITIUS, *Episc. Arath. definiens subscripsi.*

† Ego JOANNES BAPTISTA, *Episc. Cincinnatiensis, definiens subscripsi.*

† Ego ANTONIUS, *Episc. Neo-Aureliæ, definiens subscripsi.*

† Ego MATHIAS, *Episc. Dubuquensis, definiens subscripsi.*

† Ego RICCARDUS PIUS, *Episc. Nashvill. definiens subscripsi.*

† Ego CÆLESTINUS RENATUS LAURENTIUS, *Episc. Vincennopolitanus, definiens subscripsi.*

Concordat cum originali in Archivis nostris deposito.

† SAMUEL, *Archiep. Balt.*

Unâ cum illis Decretis, RR. PP. DD. Archiepiscopus Baltimorensis et Episcopi supra memorati, sequentem Synodalem epistolam ad Sanctitatem Suam miserunt.

BEATISSIMO PATRI NOSTRO GREGORIO

DIVINA PROVIDENTIA PAPÆ XVI,

Archiepiscopus Baltimorensis, Episcopi ejusdem Provinciae, atque eorum confratres in Concilio quarto Baltimorensi habito mense Maio 1840.

INTER plurima quæ diebus nostris Ecclesiam perturbant, et paterno cordi Sanctitatis Tuæ molestiam afferunt, non leviora habenda sunt quæ derivantur ex persecutionibus quibus in variis Europæ conditionibus ab ambitione vel à pravitate religio opprimitur. O portentum maximè dolendum! In illis ipsis regionibus, ubi olim reges inclyti, religiosi atque potentes, appellationibus Catholicissimi vel Fidelissimi gloriabantur, hodiè inter perditos mores procerum, virtute pariter atque bonorum æstimatione

carentium, fides sprete, disciplina eversa, S. Sedes despecta, altaria spoliata, monasteria vacua sanguine sanctorum respersa, orbi terrarum atque summo cœlo triste testimonium perhibetur turpiter dejectas esse gentes, antiqui honoris immemores, ac priscae pietatis oblitæ. Eheu! lacrymas ac preces potius quam indignationem clamant.

Aliæ quoque Potestates sibi nomen Catholicum vindicantes, specie politici juris, sanctuarii regendi partem sibi arrogant, Cæsarisque auctoritate haud contentæ, quæ Dei sunt non solum ambiunt, sed invadunt. Ideo etiam Beatitudini Tuæ acerbitas pessima oborta.

Talia inter domesticos fidei contemplantes, mirari non debemus si inter inimicos Ecclesiæ similia inveniantur. Regis Borussorum dominatio nec justitiæ memor, nec jure gentium restricta, nec æstimans fidem publicam S. Sedi datam, nec regis ipsius verbum solemniter oppigneratum, ad terras Catholicorum obtinendas, nobis occasio doloris sed non stuporis fuit.

Post strages Poloniæ, post mala in istis regionibus religioni illata, vox tua à solio principis Apostolorum lugubria referens, perfidiam aliquorum Episcoporum Ruthenæ gentis annuntians, nobis non inopinantibus ad aures pervenit; jam enim fama nuntiabat Imperatorem illarum regionum curasse ut omnia ad hoc ante parata essent. Sed quanquam perfida plurimorum defectio ibi ploranda sit, non tota gens virtutis oblita: sanguis martyrum inter Ruthenos Polonosque rubescit, Confessoresque gloriosi fidelitatem patrum antiquorum æmulantur.

Extra fines Europæ autem, inter barbaros Sinenses persecutio quoque viget; atque in aliquibus Oceani

Pacifici insulis, instigantibus pseudoministris ex hac ipsâ Fœderatione egressis, incultus regulus, eadem jura politica prætexens, Catholicos vexabat, donec Galliarum Rex ad cives suos immunes servandos hominem cohibuit. Quantum differt tum à subdolâ illarum gentium se cultas gloriantium perfidiâ, tum ab agendi ratione barbarorum eadem malitiam, sed non eadem calliditatem exhibente, generosa liberalitas Imperatoris Turcarum! Dum illi fidei struunt insidias, vel apertè conantur subvertere, hic qui avitus habebatur Christiani nominis hostis, vincula Fidelium dirumpens, eos in plenissimam libertatem vindicavit.

Ingentibus fluctibus ab antiquo orbe divulsi, procul hæc omnia contemplantes, animoque volventes quantoperè Sanctitas Tua, quam sollicitudo omnium Ecclesiarum premit, zelo domûs Domini devorata sit, atque tristitiâ oppressa; nos quoque Capiti nostro compatientes afflicti fuimus, obnixisque precibus à Domino rogavimus Te, columen decusque nostrum, gratiâ supernâ confortari, ut tota Dei domus incolumis servetur. Cordibus ergo nostris solamen pergratum, ac in propriis angustiis sustentaculum optimum fuere Sanctitatis Tuæ serena constantia, invicta mansuetudo, fides immota, ac veræ humilitati innixa insuperabilis fortitudo. Dextram Salvatoris agnovimus, Petrum super undas instabiles hujus sæculi sustententem, et ad littus ducentem: recordati sumus verbi ejus, *Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam**; atque iterum, *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem sæculi*†. Cœlum et terra præteribunt, verba autem Christi

* Math. xvi, 18.

† Ibid. xxviii, 20.